

بیانیه سازمان چریکهای فدایی خلق ایران به مناسبت اول ماه مه، روز همبستگی جهانی کارگران

اول ماه مه، روز جهانی کارگران را به تمام نیروهای کار شادباش می‌گوییم و برای مبارزه کارگران، مزدبگیران و زحمتکشان علیه استثمار، استبداد و عقب‌ماندگی موفقیت‌های بزرگ آرزو می‌کنیم. سازمان چریکهای فدایی خلق همبستگی خود را با مبارزه نیروهای کار که سازندگان اصلی جهانی انسانی و عاری از تمامی اشکال استبداد، ستم، جهل، تبعیض و استثمار هستند، اعلام می‌کند.

ما ضمن همبستگی با کارگران، مزدبگیران، معلمان و پرستاران ایران که علیه شرایط فلاکت‌بار خود مبارزه می‌کنند، سرکوبی و دستگیری اعضای سندیکاها، تشکلهای مستقل کارگری و صدور احکام زندان برای فعالان نیروهای کار را محکوم می‌کنیم.

در سال گذشته جهان شاهد تحولات شگرفی بود. انقلابها و جنبشهای ضد دیکتاتوری در خاورمیانه و شمال آفریقا که با عنوان «بهار عرب» نامیده می‌شوند، «جنبش برآشفته‌گان» در اروپا و جنبش «اشغال وال استریت» در آمریکا، سیمای جهان ما را دگرگون کرده است. در این جنبشها، خیزشها و انقلابها که هنوز جریان دارند، کارگران و زحمتکشان در ابعاد کلان شرکت داشته و به ژرفش این تحولات یاری رسانده‌اند. مبارزه علیه دیکتاتوری و برای دمکراتیزه کردن جامعه همراه با پیکار گسترده علیه فقر، بیکاری، تبعیض و بی‌عدالتی و علیه تهاجم مستبدان، چپاولگران و انحصارات امپریالیستی به سطح زندگی و معیشت مردم روندهایی بود که در سال گذشته در سراسر جهان علیرغم راه پر فراز و نشیب و چالشهای مهم، جریان داشت.

هزینه اصلی جنگ، نظامیگری، انباشت سلاحهای مخرب، تروریسم، بنیادگرایی و جهانی شدن بربریت به ناحق از کار و رنج نیروهای کار پرداخت می‌شود و علیه همین شرایط ناعادلانه است که مردم محروم و ستم‌دیده سراسر جهان به مبارزه خود ابعاد جدیدی داده‌اند.

سال گذشته برای کارگران، مزدبگیران و زحمتکشان ایران سال درد، رنج، بیکاری، فقر، بی‌خانمانی و در یک کلام زندگی فاجعه‌بار بود.

نپرداختن دستمزدها برای ماههای طولانی، خصوصی شدنهای گسترده همراه با اخراجهای دسته جمعی، افزایش بی سابقه نقدینگی و به دنبال آن رشد سرسام آور نرخ تورم و در نتیجه کاهش قدرت خرید، گسترش شرکتهای چپاولگر پیمانکاری، زندگی نیروهای کار را به تباهی کشاند. فشار و تبعیض جنسیتی بر کارگران زن و اعمال محرومیت بر فرزندان آنان و کودکان کار به طور تصاعدی افزایش پیدا کرد.

یکی از نمایندگان مجلس رژیم اعلام می کند که نرخ بیکاری زنان دو برابر نرخ بیکاری مردان است و اضافه می کند که، زنان در بسیاری از واحدهای بزرگ و قالیبافی گاهی دو سوم دستمزد مصوب شورای عالی کار را دریافت می کنند، اما به دلیل ترس از دست دادن شغل از شکایت صرفنظر می کنند.

شرایط فاجعه بار زندگی و معیشت توده های محروم و ستمدیده که اکثریت جمعیت ایران را تشکیل می دهند، آن چنان آشکار است که رسانه های دولتی ناچارند گوشه کوچکی از آن را هر روز بازتاب دهند. رسانه های حکومتی اعلام می کنند که در ایران هفت و نیم میلیون نفر حاشیه نشین وجود دارد.

اجرای مرحله اول «هدفمند کردن یارانه ها» و در حقیقت حذف یارانه ها، نقدینگی و نرخ تورم را افزایش داده است. کارگران و زحمتکشان ایران که هیچ بهره ای از افزایش قیمت نفت خام نبردند، به شدت از بحران مالی در جهان زیان دیده اند. افزایش قیمتها سفره کارگران را خالی تر کرد. خصوصی سازیها و فربه کردن نهادهای نظامی و امنیتی و نیز حذف یارانه ها، چشم انداز زندگی نیروهای کار در سال پیش رو را چندین بار فاجعه بارتر خواهد کرد.

در سال گذشته رشد اقتصادی و سرمایه گذاری در حوزه های اشتغال-زا سیر نزولی داشته و در عوض رانت خواری و اقتصاد دلالی و سوداگری روز به روز رشد کرده است. شاخص نقدینگی به عنوان مهم ترین شاخص اقتصادی که بلاواسطه و به طور مستقیم بر افزایش نرخ تورم تاثیر می گذارد، از حدود ۶۰ هزار میلیارد تومان در سال ۱۳۸۴ به ۳۵۰ هزار میلیارد تومان در پایان سال ۱۳۹۰ رسید. همزمان با این حجم عظیم نقدینگی و فقر همگانی، بلوک جدیدی از سرمایه داری مالی شکل گرفته است. این سرمایه داری انگلی تحت حمایت دولت احمدی نژاد با دلالی، سفته بازی، بورس بازی و کنترل بازار ارز و طلا و... خسارت جبران ناپذیری به اقتصاد کشور وارد کرده و تورم و گرانی را دامن زده است.

کاهش نرخ رشد، فقدان سرمایه گذاری موثر در تولید صنعتی، افزایش سرسام آور نقدینگی و حجم پول، ورشکست شدن شرکتهای صنعتی و افزایش نرخ تورم منجر به سقوط زندگی اکثریت مردم ایران شده است. حداقل دستمزد برای سال ۱۳۹۱ (۳۸۹ هزار تومان در ماه) یک چهارم زیر خط فقر و نیمی از خط مرگ است.

صندوق بین المللی پول در گزارش مربوط به چشم انداز اقتصادی جهان، نرخ تورم در ایران برای سال ۲۰۱۱ میلادی را ۲۲/۵ درصد برآورد کرده و رتبه سوم بالاترین نرخ تورم پس از بلاروس و ونزوئلا را از آن ایران دانسته است. پیش بینی می شود که نرخ تورم برای سال جاری از ۴۰ درصد بالاتر برود. کارگران و مزدبگیران ایران از یک طرف تحت ستم و سرکوب رژیم حاکم قرار دارند و از طرف دیگر باید هزینه سیاستهای جمهوری اسلامی برای پیوستن به اردوی جهانی سازی نو-لیبرال را بپردازند. برای رژیم ایران زندگی کارگران و زحمتکشان ایران کوچکترین ارزشی ندارد. این رژیم با افزایش هزینه هایی که به امنیت نظام مربوط می شود، با صرف میلیاردها دلار در سوریه، لبنان، غزه، عراق، آفریقا و آمریکای لاتین، زندگی مردم ایران را به تباهی کشیده است.

در سال گذشته بازهم نقش سپاه و بسیج در اقتصاد افزایش پیدا کرد. قرارگاه بازسازی خاتم الانبیاء و بنیاد تعاون سپاه به طور مستقیم و یا از طریق صدها شرکت اقماری در مهمترین پروژه های کشور مشارکت دارند.

بنا به اعتراف کارگزاران رژیم در سال گذشته ۱۰۰ هزار کارگر در بیش از یک هزار واحد تولیدی اخراج شده اند.

در چنین شرایط فاجعه باری است که خامنه ای سال ۱۳۹۱ را سال «تولید ملی و حمایت از کار و سرمایه ایرانی» اعلام می کند. یکی از نتایج زهرآگین این نامگذاری بیکارسازی چند هزار کارگر تنها در ماه اول سال بود. پیش بینی می شود که در سال جاری هزاران واحد تولیدی دیگر به تعطیلی کشیده شود و دهها هزار کارگر نیز به اردوی عظیم بیکاران اضافه شوند.

در مقابل چنین شرایط فاجعه باری، کارگران، زحمتکشان و مزدبگیران کشور ما در سال گذشته برای نجات از استبداد، جهل، فقر، فحشاء، بی خانمانی و بی حقوقی به طور گسترده و به شکلهای گوناگون دست به اعتراض زده اند.

دبیرخانه سازمان چریکهای فدایی خلق ایران بیان برخی حرکت‌های اعتراضی کارگران و مزدبگیران در سال ۱۳۹۰ را منتشر کرده است.* بر اساس این بیان در سال گذشته بیش از ۳۵۰ حرکت اعتراضی کارگران وجود داشته که بی تردید شمار واقعی آن بسیار بیشتر است.

نامه نگاری به گردانندگان رژیم، تجمع اعتراضی، اعتصاب، راهپیمایی، تحصن، بستن راهها و... شیوه هایی بود که کارگران در مبارزه خود از آن استفاده کردند. نیروهای سرکوبگر رژیم گرچه در مقابل حرکت‌های کارگری با احتیاط برخورد می کردند، اما در حرکت‌هایی که جنبش کارگری گام‌هایی بزرگ به جلو بر می داشت با سرکوب دامنشانه مواجه می شد. نیروهای سرکوبگر جمهوری اسلامی بارها باتوم و گاز اشک آور به حرکت‌های اعتراضی کارگران یورش بردند که منجر به زخمی شدن تعدادی از کارگران شد. ماموران وزارت اطلاعات بارها به خانه های کارگران یورش برده و آنان را دستگیر و یا با تماس‌های تلفنی کارگران را تهدید به دستگیری کردند. اما این سرکوبگری در عزم کارگران برای تحقق خواسته های بر حق خود خللی ایجاد نکرد و بر عکس منجر به همبستگی هرچه بیشتر کارگران شد.

برخی از شعارها و خواسته های کارگران که گاه با صدای بلند فریاد می زدند و گاه بر روی پلاکاردها به نمایش می گذاشتند چنین بود:

*کار، حقوق، اعتراض، حق مسلم ماست

*کارگر گرسنه منتظر جواب است

*تشکل، اعتصاب حق مسلم ماست

*کارگران جهان اتحاد اتحاد

*معیشت، زندگی حق مسلم ماست

*کارگر می میرد، ذلت نمی پذیرد
*قرارداد موقت دیگر کارش تمام است
*ما کار می خواهیم
*زندگی انسانی حق مسلم ماست
*کارگر کارگر اتحاد اتحاد
*قرارداد موقت ملغی باید گردد
*شرکت پیمان کاری، نابود باید گردد
*مزدور سرمایه دار حیا کن، کارگر رو رها کن
*تغییر قانون کار، نابودی کارگر است
*وزیر کار حیا کن، قانون کار رو رها کن
*مرگ بر نظام سرمایه دار
*تغییر قانون کار، وال استریت ایران
*مجلس به این بی غیرتی، هرگز ندیده ملتی
*بسیجی حیا کن، شرکت نفت را رها کن

مبارزه برای خواسته های حداقل کارگران و مزدبگیران جزئی از مبارزه مردم ایران برای نابودی نظام استبدادی-مذهبی ولایت فقیه و تحقق آزادی، دموکراسی، عدالت و جدایی دین از دولت است. تشکلهای مستقل کارگری طی بیانیه های مختلف خواسته های مبرم کارگران و مزدبگیران ایران را اعلام کرده اند. این خواسته ها که سازمان چریکهای فدایی خلق ایران به طور کامل از آن پشتیبانی می کند، به قرار زیر است:

- ۱_حق ایجاد تشکلهای مستقل برای نیروهای کار یدی و فکری (کارگران صنعتی، کشاورزی، معادن و معلمان، پرستاران و کارگران بخش خدمات و ...) بدون هرگونه تعهد و پایبندی به اصل ولایت فقیه و بدون دخالت دولت و مدیریت. انحلال کلیه نهادهای دست ساز دولتی در محیطهای کار و زندگی، به عنوان حقوق خدشه ناپذیر اجتماعی کارگران و عموم مردم ایران
- ۲_حق اعتصاب، تجمع و تظاهرات و آزادی بدون حد و مرز اندیشه، بیان و رسانه ها.
- ۳_لغو تمامی اشکال تبعیض جنسیتی و مذهبی در حقوق کار
- ۴_منع کامل و فوری کار کودکان
- ۵_آزادی کلیه سندیکالیستها و فعالان کارگری و تمامی زندانیان سیاسی و توقف تعقیبهای قضایی و لغو احکام ظالمانه قضایی در مورد کارگران و مزدبگیران و لغو حکم اعدام
- ۶_تأمین امنیت شغلی برای نیروهای کار، لغو قراردادهای موقت و قراردادهای شرکتهای پیمانکاری و سفید امضا و برچیده شدن فرمهای جدید قرارداد کار
- ۷_توقف کامل اخراج و بیکارسازی و پایان دادن به اخراج کارگران مهاجر

- ۸_ ایجاد سیستم بیمه همگانی و تامین اجتماعی برای همه نیروهای کار
- ۹_ تعیین حداقل دستمزد متناسب با افزایش نرخ تورم و تایید آن توسط نمایندگان واقعی کارگران و تشکلهای مستقل کارگری. حداقل حقوق به میزانی که کفاف یک زندگی شرافتمندانه و انسانی برای یک خانوار چهار نفره را تامین نماید.
- ۱۰_ پرداخت فوری دستمزدهای معوقه به طور کامل
- ۱۱_ ساعات کار کارگران در شبانه روز نباید از ۸ ساعت تجاوز کند. دو روز تعطیلی و ۴۰ ساعت کار در هفته باید به عنوان حقوق کار به رسمیت شناخته شود
- ۱۲_ تامین زندگی مرفه و بدون دغدغه اقتصادی برای بازنشستگان
- ۱۳_ تعطیل رسمی اول ماه مه به عنوان روز جهانی کارگران و لغو هرگونه ممنوعیت و محدودیت برای برگزاری مراسم این روز

سازمان چریکهای فدایی خلق ایران ضمن قدردانی از اتحادیه ها، سندیکاها و سازمانهای جهانی کارگری و نیروهای سیاسی که طی سال گذشته از جنبش طبقه کارگر ایران و خواسته های آنان حمایت کردند، از تمامی نهادهای کارگری در سراسر جهان درخواست می کند که به مبارزه برحق نیروهای کار در ایران برای کسب حقوق اولیه شان یاری رسانند.

ما از شورای حقوق بشر سازمان ملل و از سازمان جهانی کار می خواهیم که به جمهوری اسلامی برای به رسمیت شناختن حقوق حقه کارگران بیش از پیش فشار وارد نماید.

ما رژیم ولایت فقیه را مانع عمده در مقابل خواسته ها و نیازهای کارگران و زحمتکشان می دانیم و از تمامی کارگران، کارکنان و مزدبگیران و از تمامی مدافعان آزادی و توسعه پایدار می خواهیم که برای برچیدن بساط ننگین نظام ولایت فقیه متحد و متشکل شوند.

کارگران ایران می توانند و باید پیشتاز مبارزه علیه حکومت استبدادی حاکم بر ایران، پیشتاز مبارزه علیه جنگ و تجاوزگری نظامی و پیشتاز مبارزه برای تحقق دموکراسی، عدالت، جدایی دین از دولت باشند؛ بدین لحاظ ما از تمامی کارگران، کارکنان و مزدبگیران شاغل در مراکز دولتی و خصوصی و از تمامی مدافعان آزادی و توسعه پایدار می خواهیم که برای رهایی از شرایط اسارتبار کنونی متحد و متشکل شوند.

زنده باد همبستگی بین المللی طبقه کارگر !

سازمان چریکهای فدایی خلق ایران

یکشنبه ۱۰ اردیبهشت ۱۳۹۱ (۲۹ آوریل ۲۰۱۲)

*توضیح کوتاه در مورد تاریخچه اول ماه مه

در سال ۱۸۵۶ کارگران استرالیا در اعتراض به شرایط دشوار کار و برای هشت ساعت کار روزانه حرکت اعتراضی خود را آغاز کردند و پس از مبارزه متحد و سراسری پیروز شدند. پس از این حرکت متحدانه آنان تصمیم گرفتند که هر سال در یک روز معین دست از کار کشیده و همبستگی خود را در مقابل سرمایه داران و حامیان آنان نشان دهند.

در سال ۱۸۸۶ کارگران نساجی شیکاگو در آمریکا طی یک تظاهرات بزرگ در روز اول ماه خواست ۸ ساعت کار روزانه را مطرح کردند. این تظاهرات به شدت سرکوب و به خون کشیده شد. کارگران آمریکا تا سال ۱۸۸۹ هر ساله در چنین روزی دست از کار می کشیدند و با تظاهرات خیابانی قدرت خود را در مقابل نیروهای مدافع جهل، استثمار و بردگی نشان می دادند.

در سال ۱۸۸۹ کنگره انترناسیونال احزاب کارگری و سوسیالیستی روز اول ماه مه را روز همبستگی جهانی کارگران اعلام کرد. از آن زمان تاکنون کارگران و زحمتکشان جهان در شرایط متفاوت روز اول ماه دست از کار می کشند و با همبستگی خواسته های برحق خود را مطرح می کنند.

در ایران برای اولین بار و به ابتکار «شورای مرکزی فدراسیون سندیکاهای کارگری» در سال ۱۲۹۹ خورشیدی (۱۹۲۰ میلادی) جشن اول ماه مه به شکل نیمه مخفی در واحد های تولیدی برگزار شد و یک سال بعد به ابتکار همین تشکل مراسم اول ماه مه در تهران به شکل علنی برگزار شد.

* بیان ۳۵۰ حرکت اعتراضی کارگران در سال ۱۳۹۰ در آدرس زیر:

http://www.iran-nabard.com/n322/karegari02_322.htm

* کلیه اخبار کارگری در سال گذشته در سایت ایران نبرد و در آدرس زیر:

http://www.iran-nabard.com/karegari_rouydad/index_karegari.htm